

Szettek közössége

AVAGY MITŐL PARADI-
CSOMI A GYAKORLATI HELY
PAPP ABIGÉL MONDJA
MEG

Milyennek kellene lennie Krisztus földi egyházának? - *teszem fel a kérdést e cikk megírásának elején, és teheted fel a kérdést te is, Kedves Olvasó. És meg is válaszolhatod, hiszen véleménye mindenkinnek van. Főleg az egyháziól. Főleg manapság. De talán régen sem volt ez másképp, csak akkor kevésbé mondták ki az emberek. Ma azonban kimondják. Mert van véleménye a szomszéd Marika néni- nek, a közmédiának, a hívőknek, a világnak, a melegeknek, egyszerűen majdnem mindenkinek. És ahány ház, annyira nem látni a fától az erdőt, szokták mondani. Ahány ember, annyi vélemény, hogy milyennek is kellene lennie ma Krisztus egyházának, a keresztyén egyháznak. Mit is kellene tennie, hogyan kellene szolgálnia, és hogyan nem? De vajon milyennek kellene valójában lennie?*

Gyakorlati évem során erre keresem én is a választ, hiszen ahány gyülekezet, annyiféle szokás, és mindenhol máshogyan valósul meg Krisztus földi egyházának gondolata. De mi az, amiben minden gyülekezetnek, és magának az egyháznak is egységesnek kell lennie?

Krisztus egyházának krisztusinak kell lenni. Kézenfekvő válasz, de mégis: mit jelent mindez? Hiszen ahány ember, ugye, annyiféle Krisztus-kép... annyiféle egyház- és gyülekezetkép. Az évszázadok során pedig talán mi emberek tettük Krisztust egyházivá, és nem az egyházat krisztusivá, ezért nehéz megfogalmazni mit is jelent a krisztusi egyház. Van, aki úgy gondolja, hogy ebből a „krisztusi” identitásból fakad a teljes elfogadás, a „tartsd oda a másik orcád is” temperamentum, van, aki máshog-

vélékedik. És e cikk írója sem próbálja meg megmondani a frankót, mert a teljes frankó, a szeplőtlen tiszta igazság egyedül Istennél található ebben a kérdésben is - szerintem. Mi emberek csak gondolkodhatunk róla. Gondolkodhatunk máshogy. Különbözően. És együtt is. *Kedves Olvasó, én erre az együtt gondolkodásra hívlak. Olvasd el, én hogyan látom a krisztusi egyházat, hogyan élem meg a saját gyülekezetemben ennek a megvalósulását, mit látok az Ige alapján, és alakítsd ki azt, te hogyan látod, nézd meg: a te gyülekezeted miben más. Értethsz egyet a leírtakkal, és lehet nem egyetérteni. És a végén talán a sok apró különböző látásmódból kikerekedik az, hogy milyennek is kéne lennie Krisztus földi egyházának.*

Na, de térjünk is rá a lényegre: Milyen a krisztusi egyház?

Először is, ami szerintem fontos, hogy egyszerre legyen **isteni** és **emberi**, hiszen maga Krisztus is egyszerre volt Isten és ember. De mit is jelent ez? A szent és a profán találkozását. Azt a harmóniát, amiben a cselekvő Isten és a szolgáló ember együtt jelenik meg. Azt az egységet, ahogy az isteni megjelenik az emberiben, ahogyan Isten áldása, jelenléte láthatóvá válik az emberekből álló egyházban. Azt jelenti, hogy tudunk gyógyítani, tanítani, szolgálni, bűnöket megbocsátani, s mindezt erővel tesszük, nem a magunk erejéből, hanem mert Isten lakik bennünk. És igen, mondhatnánk, hogy Krisztusnak egyszerű dolga volt, hiszen úgy született, hogy egyszerre volt Isten és ember. DE! Az egyház is úgy született, hogy egyszerre volt isteni és emberi. Isten Szentlelke szült minket is. Ő az, aki munkálkodik a krisztusi egyházban, és egyház által. Viszont van emberi oldal is: az átgondoltság (*mit miért, és hogyan teszünk*). Ez nálunk a gyülekezetben nem csak a lelkes részéről, de a gyülekezeti tagok részéről is megvalósul. Akarnak tanulni, akarják érteni a liturgiát, hogy mikor, mi, miért történik. Hogy mi adiaforon, és mi nem az. Aztán fontos az odaforduló jelenléte is, hogy meglátom a másik szükségét, és tudok érte tenni. Erre nálunk remek példa a szegények számára kihelyezett persely, ami mindig kint van, vagy a diakó-

nusi szolgálat az idősek felé- *meglátni a* *szükséget és betölteni azt, ezt jelenti min-* *dez. Elengedhetetlen a szüntelenül imádkozó* *magatartás is. Nálunk például van egyházmegyei* *imanaptár, amiben vasárnapról vasárnapra megvan, hogy melyik* *gyülekezetért és annak lelkészéért imádkozunk.* *Remek dolog szerintem, hogy így hordozzák a gyülekezetek egymást* *imádságban. Aztán emberek felé fordulás,* *a szolgálat is mind-mind a mi, emberi részünk,* *amit nekünk kell megvalósítanunk: családlátogatással, hittannal, beszélgetésekkel, programokkal, hívogatással. Ez*

a kettősség adja az egységet: az isteni és emberi jelenléte a krisztusi egyházban.

Aztán persze fontos az is, hogy **tudjunk dühösek lenni, jókor.** Ez az, ami az isteni mivoltából fakad az egyháznak. És ez az, ami a gyülekezetben, mint az egyház kicsiny egységében sokszor talán máshogy jelenik meg, mint a nagy egyházban. Hiszen mi emberek sokszor nem igazán tudjuk, hogy mikor is van helye a haragnak. Feleslegesen haragszunk, dühöngünk. Fókusz vesztett a haragunk, zabolázatlan, pusztító, és nem építő - ahány hívó, annyiféle harag. Mégis van ahol egységesen kell mindezt képviselnünk, egységesen kell fellépünk. Az emberi haraggal szemben az isteniből kell tanulnunk. Isten, és Krisztus haragja célzott. Nem gyűlölködő, nem önkényes, nem énközpontú. Hanem szent. Arany alma ezüst tányéron, mert jókor nyilvánul meg jó helyen. Ez a harag tanító, megbocsátó, józan. Krisztus nem volt ok nélkül haragos: a tanítványok kicsiny hite miatt, a pénzváltók szentségtelensége miatt dühöngött. Mi, mint Krisztus egyháza ezt sokszor nem tudjuk jól gyakorolni. Haragunk sokszor csap át gyűlölködésbe, ítélkezésbe, nem hoz változást. Pedig Isten haragja erre irányul, hogy változást hozzon abban, ami nem jó, ami nem helyes, ami nem Szerinte való. Persze emberként mindez nehéz, ám ehhez van szükség az önvizsgálatra, a józanságra, az imádkozva figyelő jelenlétre az egyházban. Hogy haragunk is valóban isteni lehessen, változást előidéző, és ne felesleges tusakodás. Hogy tudjunk az adott településen jelen lenni. Felvállalni, ha valami szentségtörő, nem egyházhoz, nem Krisztushoz illő.

Fontos emellett az is, hogy Krisztus földi egyháza **ne legyen ítélkező, de legyen ítélethirdető.** „*Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmatlanságunk Istentől van.*” - mondja Pál, és ezzel egyet kell, hogy értsék. Mindezt belátni, ehhez kell a józanság, hogy mi emberként, nem ítélkezhettünk, nem ez a feladatunk, de Isten által megítélhetjük, hogy mi a rossz. Nem is fújhatunk visszavonulót! Hirdetnünk kell, hogy mi a bűn, hogy ítélet van rajtunk, de ezt az ítéletet nem mi emberek, nem mint

egyház hozzuk meg, és szabjuk meg, ha nem az, aki nekünk is Fejünk. Hiszen mi is: mind bűnösök, gyarló emberek vagyunk. Elmondhatjuk, hogy mit mond a Biblia, de se hozzátenni nem tehetünk, sem elvenni nem vehetünk el belőle, és először mindig magunkkal kell kezdenünk a vizsgálatot. Ez nálunk a gyülekezetben nem csupán az igehirdetésekben, de a személyes beszélgetésekben is megnyilvánul. Az igehirdető először mindig magával kezd, mint bűnös-sel, és nem a pálya széléről kiabál be. Emellett a gyerekek tanításában is, úgy, mint hittanoktatás, konfirmációs felkészítő, ifi alkalom. Ezek mind-mind lehetőséget biztosítanak arra, hogy tanítsuk, formáljuk a fiatalabb generációt.

És utoljára, bár van még számos fontos dolog, mégis ezt hoznám ide eléd, Kedves Olvasó: Krisztus egyháza **élő** és **ható**. Virágzik benne az élet. Lehet, hogy nem található meg minden korosztály a gyülekezetekben, vagy nem vagytok sokan, de az egyház nem mennyiségre, hanem minőségre dolgozik. A gyülekezetemben ez úgy valósul meg, hogy igyekszünk bevonni embereket a szolgálatba, hívogatunk, programok vannak. Igyekszünk tanítani a tagjainkat, terelgetni őket a helyes úton, és imádkozunk Isten Szentlelkének munkálkodásáért, és újjáteremtő erejéért. Élünk, és ennek jelét is adjuk, és igyekszünk hatni is. Hatni az emberek életére, gondolkodására, formálni őket Igével, Ige által. Tanítani őket első sorban a gyülekezetben lévőket, de kifelé is nyitunk. Mert ebből az élő és ható jelenlétből a gyülekezetben belül következik az, hogy kifelé is így tudunk megnyilvánulni - élő és ható módon. Hogy képesek leszünk példát adni, formálni a többi embert a gyülekezeti tagok életén keresztül, őáltaluk. Hogy igaz lehessen ránk nézve, hogy: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.” és mindezt kifelé is képviselni tudjuk.

Nem tudom, Kedves Olvasó a te gyülekezetekben hogyan valósul meg a krisztusi egyház, azt tudom csak, hogy mindig tanulhatunk, mindig formálódhatunk. Lesznek hiányaink, és vannak pozitív dolgaink. Nem vagyunk egyformák, de

egyen-egyenként, mint arra hívtunk, hogy Krisztus arcának egy darabját mutassuk a világ felé, így kiadva a teljes képet. Leendő lelkészként, vallástanárként, teológusként, hittanoktatóként pedig ebben nekünk is nagy felelősségünk van. Merjük jól csinálni, ne elégedjünk meg a félkésszel, a „majd lesz jobb”-al, mert mindig tanulhatunk, és van mit tanulnunk Tőle, aki Szentlelke által hívta életre és tartja fent az Ő nem teljesen egységes, sokszor suta, de attól még gyönyörű, és szent egyházát.